

Varga Zoltán Zsolt HIDEGBÉKE

 ligetmuhely.com/varga-zoltan-zsolt-hidegbeke/

Ülök a fotelben, kezemben poháryni finn vodka, nézem és hallgatom a tengert. Mögöttem villog, duruzsol a tévé, ezt a békés monotóniát csak a sirályok csúf vijjogása sebez fel.

Egy éve vonultam nyugdíjba, negyvenöt évesen. A feleségem úgy tudja, hogy a főnökség felajánlotta a fizetésem nyolcvanöt százalékát, ha átadom a helyem egy fiatal szakembernek. Még ma sem mondhatom el neki, hogy nem egy ezüstacél kereskedelmi cég marketing menedzsereként dolgoztam, hanem az elhárítás elemzője voltam. Ezért a korai nyugállomány. Nem beszélhetek a bankszámlámon őrzött hatalmas összegről, ami a valódi és a neki havonta átutalt fizetésem különbözetéből képződött két évtized alatt. Ha most hirtelen meghalnék... De akkor legalább nem kellene magyarázkodnom.

nem akarok tudni semmit

Milyen modortalan vagyok, még be sem mutatkoztam. A nevem Henk Van Verharen. Legalábbis ez áll az útlevelemben. Az viszont kétségtelen, hogy a hollandiai Zandvoortban élek. A magam részéről egyszer s mindenkorra lezártam a hidegháborút. Nem olvasok újságot, nem hallgatom a híreket. Nem akarok tudni semmit a világpolitikáról.

Délután három felé jár az idő, várom a nejem, aki majd csak hatra ér haza a munkából. Nem lenne szükségünk a fizetésére, de, mint mondtam, ezt nem tudhatja. Ülök a fotelben, nézem az ólomszürke tengert. Alig válik el az ólomszürke égtől. A tenger morajlásának ütemére ülepítem a múltamat, a három életemet, a titkosügynököt, a családapait és a kitaláltat. Kis kortyokban nyelem rá a vodkát.

A házasságom tulajdonképpen munkaköri kötelezettségnek számított. Egy magányos ügynök feltűnőbb, mint egy családos. Egyedülálló ügynökből csakis bérgyilkost képeznek, én pedig nem akartam ölni. A feleségem jó pár évvel idősebb nálam, engem, mint utolsó esélyt ragadott meg a családalapításra. Sikerült elhitetnem vele, hogy így történt. Egy fiúval és egy lánnyal ajándékozott meg, ma már mindketten egyetemisták Amszterdamban.

Jól kijövünk a nejemmel, keveset kérdez a munkámról. Ennek ellenére létre kellett hoznom a fedősztorimat, a hétköznapijaimat az ezüstacél kereskedelmi cégnél. Megalkottam karaktereket, főnököket, munkatársakat, vevőket, kitaláltam vállalati intrikákat, sikkasztásokat és szerelmi románcokat. Szokásommá vált, hogy négy óra felé félretereszem a munkát, és egy jegyzetlapra gyorsírással felvázolom az aznapi folytatást. Ezeket a jegyzeteket aztán

havonta ledaráltam az iratmegsemmisítőben. Egy folytatásos regényt írtam húsz éven át, aminek magam voltam a főszereplője, legalábbis a narrátora.

igazi mizantróp

A feleségem eleinte furcsállotta, hogy nincsenek céges bulik, ahol megismerkedhetne a főnökeimmel és munkatársaimmal, de azzal magyaráztam, hogy a tulaj igazi mizantróp, aki nem szorgalmazza a munkaidőn túli együttléteket. Cserébe mindenféle vásárlási kedvezményekre jogosító kártyákat juttat az erre érdemes dolgozóknak. Feleségemet leszerelték a bónuszok, amiket persze én szereztem be. Mondom, jól megvagyunk az asszonnyal. Egyikünk sem vár többet a másiktól, mint amennyit az adni tud.

A gyerekeim viszont kicsi koruktól érzékelték idegenségemet. Sohasem tudtam olyan közel kerülni hozzájuk, mint az anyjuk, irigykedve figyeltem bensőséges együttlétüket. Úgy éreztem, megfagy a levegő, amikor esténként belépek a lakásba, táskámat ledobom a fogas alá, a kalapomat és a ballonomat felakasztom, és a hűtőhöz lépve töltök magamnak egy pohárka vodkát. Mindig is pénzzel kompenzáltam, és még ma is, ha hazajönnek az ünnepekre, ötven- és százeurósokat dugdosok a zsebükbe. Hálásak érte, de ettől még nem kerülünk közelebb. Szerencsére eszükbe sem jut firtatni, hogyan telik a királyi zsebpénzre a nyugdíjamból.

Ezt a fényképet az utolsó munkanapon titokban készítettem, amikor az ügynöktársaim már elmentek. Annyira valószínűtlen, hogy ennél az asztalnál húztam le több mint húsz évet, hogy néha elő kell vennem a képet. Sohasem mentem terepre. Ebbe a földszintjén acél kereskedelmi vállalatnak álcázott, ólomlemezekkel borított bunkerbe futottak az információk, amiket rendszereztem, értelmeztem, és amikről a jelentéseimet írtam. Nem egyedül, minden fülkében ült valaki, akiről éppúgy nem tudtam semmit, ahogy ők sem ismertek engem.

bárcsak kilőnék

Teljesen értelmetlen munkát végeztem. A semmiért fizettek meg busásan. Egy esetleges orosz atomtámadás előrejelzésével bíztak meg, de ez, mint tudjuk, nem következett be. Nem állítom, hogy nem fordult meg olykor a fejemben, bárcsak kilőnék a ruszki azt a kurva interkontinentális rakétát, hogy értelme legyen az életemnek.

Ülök a fotelben, a vöröstéglás, zsalugáteres tengerparti házban, amiről a feleségem azt hiszi, csak béreljük.

Megigazítom a párnákat a derekam mögött. Ólomlábbon jár az idő, sohasem lesz négy óra. Unalmamban tovább szövögetem kitalált életem egyik szálát. Feleségemnek annyit meséltem Nathanierről, egy csinos informatikusról, aki kikezdett a nő főnökömmel, hogy magam is beleszerettem. Róla fantáziálok. Odaültem az ablakpárkányra, az ellenfényben csak a sziluettjét látom, arcvonásai elmosódtak. Mosolyog. Megkínálom az italomból, szép, hosszú ujjú kezével nyúl a pohárért, mielőtt inna, a másik kezével hátra simítja a haját. A pohár visszfényei megvilágítják az arcát. Egy hajtásra kiissza a vodkát, csettint a nyelvvel, visszaadja a poharat. Lassan, türelmesen vetkőztetem, a teste friss, ropogós...

Mire az asszony hazaér olyan részeg vagyok, hogy alig bírok kikecmeregni a fotelből. Bután vigyorgok rá, az ő arca csalódott. Az utóbbi napokban azzal szekál, hogy kezdenem kellene magammal valamit, ez így nem mehet sokáig. Túl fiatal vagyok, hogy a hátralévő éveimet végiglötyögjem Madam Vodkával. Munkát kellene keresnem. Legyek mondjuk titkosügynök? Viccelődöm.

Tulajdonképpen nekem is eszembe jutott, mi lenne, ha elhelyezkednék egy ezüstacél kereskedelmi vállalatnál. Talán az ügynökség sem ellenezné. Elvben mindent tudok, havonta szerveztek rövid fejtágításokat az acélgyártás legújabb műszaki megoldásairól és az aktuális világpiaci árákról, hogy naprakészek legyünk fedősztorinkban.

De akkor szembesülnék azzal, hogy Nathani nem létezik, vagy ha mégis, átnéz rajtam. Ha a kitalált életem válna valóságossá, tudnék még fantáziálni róla?

kép | Martin Roemers: A hidegháború emlékei című képsorozatból, lensculture.com